

Проталі поля сиро дихають снігом вчорашнім.
На пагорбі з глини встає призабутий вчорашній вітряк.
А тут, у долині, при новій мурованій пташні,
колгоспівський млин од вітрів і медового млива набряк.

Заходжу до нього. В двигтінні пасів, у тремтінні
сухого лотока, у жорен важкому прибої, у білій імлі
я сам розчинюся от-от, стану лише подобою тіні
чи мливом легким одірвуся нараз од землі.

Та раптом почую згори батьків голос і кашлю скрипіння,
і шапку побачу, од млива збілілу, як лунь,
і зором його продивлюся муроване біле склепіння,
де стільки співучих, медовопахучих відлунь.

Я можу усе тут: на борошно, дерть чи крупчатку
наладити млин, дати струму високому хід,
от тільки не можу, щоб батько почав все спочатку,
аби перед ним освітився не захід, а схід.

Я довго стою у млині, сподіваюсь на радісне дпво.
Паси колобіжні мелодію зморену тчуть.
А поряд з-між каменів плине сивинами мливо,
а я відчуваю: то батькові роки течуть.

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

